

Een dame komt aan op het strand van een oerwoud. Daar staat een neushoorn op haar te wachten. Ontroerd vallen de twee oude vrienden, want dat zijn het, elkaar in de armen, eh poten, eh... nou ja.

Meteen gaan zij op zoek naar vertrouwde plekjes, waar ze vroeger samen plezier hebben gehad en avonturen hebben beleefd: de rivieroever bij voorbeeld. En de boom die hen als het ware aan elkaar heeft voorgesteld. En de kuil waaruit ze de vader van de dame, een nogal mislukte dierentemmer, hebben gered... Heel hun lang vervlogen jeugd trekt aan ze voorbij.

Droevig? Ben je mal! Luister maar: 'De dame slingerde zich op de hoge rug van de neushoorn. Haar ogen schitterden als de diamantjes op haar jurk. "Naar de vlakte!" spoorde zij hem aan.

"Dié zijn blij," lachte de boom, "ze rennen zo het bos in!"

En zo was het ook.'



Band: Geerten Ten Bosch en Barbara van Dongen Torman

ISBN 90 214 8494 3/CIP/NUGI 220

ANNE VEGTER & GEERTEN TEN BOSCH DE DAME EN DE NEUSHOORN

QUERIDO

ANNE VEGTER &
GEERTEN TEN BOSCH



DE DAME EN DE NEUSHOORN



QUERIDO

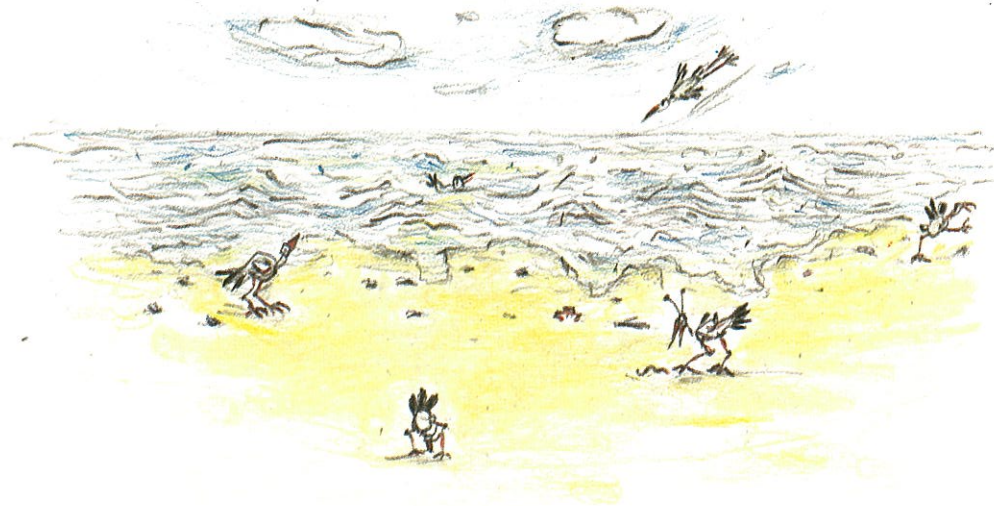
ANNE VEGTER &
GEERTEN TEN BOSCH
*DE DAME EN
DE NEUSHOORN*



AMSTERDAM

EM. QUERIDO'S UITGEVERIJ B.V.

1990



I

De neushoorn stond op het strand.

Ze komt, dacht hij. Hij tilde een poot op.

Ze komt niet, dacht hij. Hij schudde zijn vel. Hij tuurde over de zee.

Hij sprak: 'Ik wacht.'

De neushoorn ging even zitten.

Een boom riep: 'Ik hoop dat ze komt! Wat zul jij blij zijn, neushoorn!'

'Zeker,' zei de neushoorn, 'ik zal haar zoenen!'

In de buik van de neushoorn bromde een mug vol belofte. Dat was het voorgevoel van de neushoorn. De boom hoorde het ook.

'Kijk nou,' zei hij.

De zee had gerimpeld. Er legde een bootje aan. Er stapte een dame uit. Maar zij leek wel een prinses. Want haar jurk zat vol diamantjes. Die schitterden in de zon.



Het was beslist een bijzondere gelegenheid.

'Ze is er!' riep de boom. 'Wat zul jij blij zijn, neushoorn!'

Aan de hoorn van de neushoorn hing een lapje stof. Dat was gevlekt en oud. Het wapperde de dame tegemoet. Toen liep hij op haar af.

'O, o, o, o!' riep de dame.

De neushoorn zag het lapje. Het lapje om haar pols. Dat was gevlekt en oud. Het was precies zo'n lapje. Het was een herkenningsteken.

'Dag dame,' zei de neushoorn.

De dame danste een pasje. 'Dag neushoorn,' zei de dame.

'O, o,' zei de neushoorn. 'Wat bent u groot geworden, dame!'



'En wat bent u grijs geworden, neushoorn!'

'Je bent me niet vergeten!' riepen zij tegelijk uit.

'Ik zal je zoenen,' zei de neushoorn.

En zij wreven elkaar zo lang het kon. Langs de oren, de halzen, de neuzen, de billen ook.

De dame kreeg het er warm van. Zij wapperde zich met het lapje koel.

De neushoorn sloeg zijn wimpers neer. Toen stak hij zijn kop tussen haar benen. En daar gingen zij. Het was weer net als vroeger.

'Die zijn blij!' lachte de boom. 'Zij rennen zo het bos in.'

En zo was het. De neushoorn en de dame renden wapperend weg. Zij gingen samen terug naar hun geheime plekjes.



Zij kwamen bij een rivier. 'Hier is alles begonnen,' zei de dame.

'Weet ik niks meer van,' bromde de neushoorn.

Zij hadden juist een mond vol bladeren. Dat was een feestmaal. De neushoorn had het geplukt. Zij zaten er middenin. Zij zaten aan de kant van de rivier. Die glinsterde groen.

'Ik zal het je vertellen, liefje,' zei de dame.

'Vertellen, vertellen,' zei de neushoorn. Hij legde zijn kop in haar schoot.

Eens op een dag, begon de dame, liep ik met mijn vader in het oerwoud. Hij was een dierentemmer. Ik was een meisje.



Mijn vader kon goed schapen temmen. Maar niemand wilde naar hem kijken. In het circus waar wij woonden riepen de mensen: 'Bah! Schapen temmen? Dat kunnen wij ook! Je bent een dierentemmer van niks.'

Mijn vader vond dit niet zo dénderend. Dus gingen wij naar het oerwoud. Wij zochten een wild dier. Dan konden de mensen zien dat mijn vader wél kon temmen.

Wij hadden al dagen gezocht in het oerwoud. Geen wild dier te vinden. Mijn vader was er droevig van.





De mensen zullen mij uitlachen,' zei hij. 'Ik kom thuis zonder beest.'

Soms trok ik een woest gezicht. Om hem te laten lachen. Maar hij lachte niet eens.

Op een avond maakte mijn vader een hoog vuur. Wij zaten aan een rivier.

'Goed kun je dat,' zei ik.

'Natuurlijk,' zei mijn vader. Toch zat in zijn oog een traan. Dat zag ik in het vuurlicht.

'Wat toch?' vroeg ik. Ik kroop tegen zijn buik.

'Nu heb ik nog geen beest,' zei hij.

Om ons heen was het stil. De bomen luisterden goed. Toen stak mijn vader zijn neus in het gras. Daar kropen twee mieren op. Die woonden in een graspol.

'Vrolijken wij hem op?' zei de ene mier.

'Tuurlijk,' zei de andere. 'Wij maken een kunstje op zijn neus.'

'Kijk eens op mijn neus,' zei de dierentemmer.



Ik kwam zo dichtbij dat mijn adem de mieren bijna wegblies. Maar die twee waren stoer. Zij dansten op hun achterpootjes. De dierentemmer keek er scheel van.

'O meisje,' lachte mijn vader. 'Ik kan iets heel bijzonder knaps. Ik kan twee mieren temmen.' Toen keek hij scheel van trots.

De mieren giechelden.

'Hij gelooft,' zei de ene mier,

'dat hij ons getemd heeft,' zei de andere.

'Dan doen wij nog een kunstje,' zeiden de mieren samen. Zij kropen op elkaars schouder. De bovenste mier stond zonder handen. Hij zwaaide naar de dierentemmer.

'Alé hoep!' zei de dierentemmer. En hij knipte met zijn vinger.

De mieren bogen diep. En ik gaf een luid applaus. De bomen schrokken ervan. En toen boog mijn vader ook. Maar zo diep dat de mieren van zijn neus gleden.





‘Hij wil ons alweer kwijt,’ giehielden zij. Zij renden over het mierenpad.

‘Waarschijnlijk en beslist,’ zei mijn vader, ‘ben ik een goeie dierentemmer. Ik begin met een mier en ik eindig met een monster.’

Mijn vader was zo tevreden over zichzelf dat hij snel in slaap viel. De nacht was donkerblauw. Aan de hemel was de maan en de sterren fonkelden. Ik voelde mij niet alleen.

Ik kroop door het gras in de nacht. Ik sloop naar onze rugzak. Daar zat een deken in. Het was een pantervel van-geel-met-zwarte-vlekken. Ik neuriede pompedom terwijl ik mijn jurk uittrok. Ik sloeg het pantervel om. En toen was ik een panter.

‘Dat vind ik dus heel eng,’ zei de neushoorn.

‘Ik ga op jacht,’ bromde ik. ‘Ik ga zelf een monster vangen!’ Mijn hart bonsde luid. Toen maakte ik lange sprongen.



‘Panter, wat heb jij een haast,’ riep een boom.

‘Klopt boom!’ riep ik terug. ‘Er zit een mug in mijn buik die bromt. Dat is een voorgevoel.’ Ik sprong over het pad dat door de maan beschenen werd. Toen kwam ik op een vlakke.

Daar stond een oude boom. Ik drukte mij tegen de grond en beefde onder mijn deken. Toen begon de boom te fluisteren: ‘Zeg hela!’

‘Wat is er,’ siste ik terug.

‘Je bent het tweede beest hier!’

‘Sssttt,’ siste ik weer, ‘dat rook ik al!’

‘Pardon,’ zei de boom.

‘Ik ben op jacht,’ siste ik verder. ‘Ik jaag vannacht op een monster.’

‘Dat vind ik dus heel eng,’ fluisterde de boom. ‘Als er maar geen lijken vallen!’

Toen tilde hij zijn takken op.





Daar zag ik in het maanlicht de schaduw van mijn prooi. Het was een grote zwarte vlek, die zich over het zand uitstreckte. Ik zag er twee poten in. Maar ik begon pas echt te beven toen ik aan het einde van die schaduw een neus over het zand zag gaan.

‘Die neus neus,’ hakkelde de dame.

‘Wat was was er met met die neus?’ hakkelde de neushoorn terug.

‘Op die neus stond een vlijmscherpe fiere...’ zei de dame.

‘...hoorn!!!!’ riepen zij samen uit.

‘Verschrikkelijke wildheid!’ zei de neushoorn. ‘Dat was toch zeker geen...’

Alles aan hem was reusachtig, wist de dame nog. Uit zijn oren groeiden grijze pluimen. Zijn neusgaten stonden wijd. Daar dampten korte wolkjes uit. Hij stond op zijn achterpoten. Want aan de boom hingen sappige blaadjes. Hij wiebelde.

Nu kroop ik iets dichterbij. Het monster had juist zijn tong uitgestoken om een groen blaadje te vangen.

Toen lispelde ik plotseling: ‘Lukt het *neushoorn*?’

Hij schrok op.

Hij verdraaide zijn nek.

Hij wankelde.

En toen kantelde hij met een zucht achterover.

Ik hield mijn adem in.





Zijn stem bulderde vanaf de grond: 'Dat was niet lief van je *panter!* Ik had dat blaadje haast te pakken!'

Ik keek vlug naar de boom. Maar die had zich omgedraaid. Toen ging ik voorzichtig naar de neushoorn. Ik snuffelde.

'Volgende keer beter, neushoorn,' zei ik zacht.



Nu moest de neushoorn weer overeind. Het werd een gedoe van jewelste. Hij blies zichzelf vol adem. En trok zijn poten in. Ik gaf hem een snelle duw. En daar rolde hij al ondersteboven. Tot zijn poten weer onder waren. En weer boven. En weer onder. 15

Hij landde veilig op alle vier zijn poten. Hij likte zachtjes aan zijn vel.

'Het is een dik vel,' snikte hij. 'Maar het doet evenzogoed zeer.'

In twee sprongen was ik bij hem. En ik gaf kopjes aan zijn voorpoten.

'Neushoortje,' vleide ik naar boven. 'Voel je mijn vel aan je poten? Is dat niet snoes en zalig? Een pantervel doet nooit zeer.' Ik hield het geel-met-zwarte-vlekken-vel voor zijn neus.

'O jee,' zei de neushoorn. 't Is inderdaad bijzonder apart. Ik zou het best eens willen passen.' Hij trok aan zijn eigen vel. En sjarde aan al zijn poten. Toen begon hij aan mij.

Bij mijn buik liet het al los.

Bij mijn staart ging het al schuiven.

En daar wapperde mijn vel over de kop van de neushoorn. Het hing schots over zijn ogen. Scheef danste hij over de vlakke.



'Ik weeg van niks en ik walshals!' juichte hij.



JK

WEEG VAN NIKS EN
IK WALSHALS



Door het dolle heen hapte hij naar de blaadjes in de boom.

En ik? Ik stond zonder kleren. Dat was wel bloot maar niet koud. Ik leunde tegen de boom. Die grinnikte verlegen.

Toen sprak ik tegen de neushoorn: 'Wat ben je mooi. Je bent een koning in een mantel.'

'Waar ben je?' bromde de neushoorn. Hij hield zijn neus bij de grond en snoof ver.

'Kom dan,' fluisterde ik.

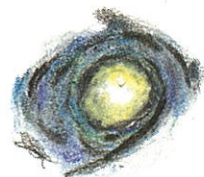
'Panter,' zuchtte hij. 'Ik zie je niet.'

'Pssst pssst,' deed ik.

Hij stak zijn neus in de wind. En rende recht op mijn geur af. Ik sprong juist op tijd weg.



De hoorn van de neushoorn boorde zich luid krakend in de boom.



PAUZE



‘Stelletje, stelletje...’ donderde de boom. ‘Stelletje wil-
delingen!’ 19

De neushoorn trok achteruit. En keek bepaald be-
schaamd.

‘Haal dat ding eruit!’ brulde de boom verder. ‘Maar
laat mij hier staan! Dit is mijn kostelijke plekje. Hier
vang ik alle wind. Stelletje wilde meisjes!’

Op dat moment schoot de neushoorn met een krak
los.

‘Dat,’ zei hij, ‘beledigt mij. Ik ben geen wild meisje.
‘Hier zijn geen wilde meisjes.’

‘O zeker wel,’ zei ik vlug.

De neushoorn verdraaide zich. Hij liet zijn ogen rol-
len.

‘t Is een meisje, ’t is een meisje,’ riep hij. ‘Waar is die
panter gebleven?’

‘Die,’ zei ik, ‘zit al op je rug.’ Met een hoge sprong
was ik boven op de neushoorn geland. ‘De jacht is ten
einde,’ sprak ik deftig. ‘Het pantermeisje zit op haar
prooi. Je bent erbij, neushoorn. Vanaf nu is het af en uit
en zit. En ’s avonds zijn er brokjes.’

‘O,’ zei de neushoorn. ‘t Is weer eens iets anders.
Maar nu even de benen strekken, zeg!’

Hij draaide een cirkel rond de boom. Hij draafde over
een zandberg. Het ging over pollen in het gras.

‘Hela, stoppen!’ gilte ik.

Maar de neushoorn rende nog sneller. Ik trok aan zijn
oren, ik trappelde in de lucht. Ik wilde niet. Het ging
weer pal langs de boom. Toen hield hij eindelijk in. Ik
vloog met een boog over zijn kop.



Ik bungelde aan de neushoorn. Zijn adem ging over mijn wangen. 21

‘Waar gaan wij nu naar toe?’ wilde hij weten.

‘Naar vader,’ bibberde ik.

‘Zo zo. Is er een vader,’ zei de neushoorn. ‘Is dat ook een soort mens?’

‘t Is een dierentemmer,’ zei ik zacht, ‘die een beest wil temmen.’

‘Net iets voor mij!’ lachte de neushoorn. ‘Ik ben al hartstikke tam. Van af en uit en zit. En ’s avonds zijn er brokjes!’ Hij lachte dat ik schudde. Toen maakten wij vaart naar mijn vader.

‘Stelletje tammelingen!’ riep de boom. ‘Zij zwaaien mij niet uit!’

Maar wij stoven al door de bosjes. Ik en de neushoorn.

De nacht was voorbij.

En de ochtend kreekte.





Onder een boom stond een man. Zijn hoofd stak in een kuil. Die kuil had hij zelf gegraven. Toen viel hij erin.

‘Ahum,’ zei de neushoorn. ‘Was die kuil soms voor mij bedoeld, pardon?’

‘Oem oem,’ klonk het van diep met de mond vol modder.

‘t Is penibel,’ knikte de neushoorn. ‘Willen wij u soms redden?’

Ik tuurde in de kuil. Op de bodem zag ik mijn vader.

‘Maar vader, doet er iets zeer?’ vroeg ik. ‘Mijn vriend zag je niet staan. En gaf jou een duw. Toen rolde je hoofd in de kuil.’

‘Vriendendienstje,’ knikte de neushoorn. ‘De rest rolde gelukkig ook mee.’

Toen zei de neushoorn tegen mij: ‘Bevalt de tamme vader je?’ Samen keken wij over de rand. Er klonk een benauwd gestommel op. Mijn vader wilde eruit. Hij nam een loopje tegen de wand. En nog een loopje.

Toen knoopte de neushoorn een slingerplant aan zijn hoorn. Die takelde hij in de kuil.

‘Ik houd van vissen,’ zei hij tegen mij. ‘Deze beneden bijt goed, hoor!’

‘Beet!’ riep hij uit. Hij hees de takel op.

‘Dat wordt smikkelen!’ zei de neushoorn.

De vis liet dadelijk los.

‘Geintje,’ zei de neushoorn. ‘We leggen je op het droge. Wil je nog een keer happen?’ Toen had hij snel beet.



Hij trok de vis naar boven. Dat was voor de neushoorn een koud kunstje.

'Dag vader,' zei ik.

De dierentemmer schudde zich uit. Hij stamelde: 'Dank dank,' tegen de neushoorn. Hij peuterde de modder uit zijn oren. Toen sperde hij zijn ogen wijd.

'Van wie is dit dier?' vroeg hij mij.

'Dit is mijn monster,' zei ik trots. 'Het is mijn wilde neushoorn. Hij wint het nog van een panter!'

'Ai!' griezeld mijn vader.



Plotseling zei de neushoorn: 'Een tamme temmer! Een tamme temmer! Dat is een fantastisch nummer! Dans voor de neushoorn, temmer. Dans voor een eenzaam dier!'

Mijn vader keek mij verschrikt aan. Ik pakte mijn vaders hand. Toen dansten wij de *passaden*. Die kenden wij nog uit het circus. De neushoorn klapte in zijn poten.

'Wie had dat ooit gedacht!' zei hij. 'En wat kunt u nog meer?'



Mijn vader kroop een beetje in elkaar en fluisterde: 'Ik kan twee mieren temmen.'

'Dat is waar,' zei ik.

'Laten zien!' riep de neushoorn verheugd.

'Mieren!' fluisterde de dierentemmer.

De twee mieren zaten juist te klaverjassen, toen zij aan de graspol hoorden fluisteren.

'Werken wij nog samen?' zei mijn vader.

'Jazeker,' zei de ene mier die naar buiten kroop. 'Als wij er beroemd van worden doen wij het.'

'Maar wereldberoemd,' zei de andere.

'Daar wordt aan gewerkt,' zei de neushoorn vrolijk.

'Kom allemaal boven op mij!'

Ik klom en stak een vinger uit. Maar de mieren konden zelf.

'Akt numero één!' zei de neushoorn. Hij keek omhoog uit een ooghoek. De mieren stonden op hun handen.

'Bravo!' zei de neushoorn. 'Akt numero twee!'

De mieren duikelden kopje.

'Vakwerk!' zei de neushoorn. 'Akt numero drie!'

De mieren slingerden aan zijn wimper en deden een



saltomortale van zijn wimper tot zijn neus. 'Aangenomen wegens talent,' zei de neushoorn.

De dierentemmer klapte in zijn handen en riep: 'Leve de mientemmer!'

Toen porden de mieren elkaar in de zij.





‘Ik houd het maar bij mieren,’ fluisterde mijn vader in mijn oor.

‘Maar ik houd van het monster,’ zei ik vlug.

‘Ik ook!’ riep de neushoorn, want hij wist zeker niets beters.

Er klonk geroep van beneden. Daar wandelden twee takken met een stok.

‘Wij willen ook!’ riepen zij.

‘Kan men hier beroemd worden?’ vroegen zij beleefd toen zij boven waren.

‘En inderdaad,’ zei de neushoorn. ‘De mieren mogen al mee naar het circus. Welke truuk kent u?’

‘Dat is duidelijk,’ zeiden de takken. ‘Wij wandelen bij voorkeur snel.’

‘Laten zien,’ drong de neushoorn aan.

Hij sprak tot het publiek: ‘Stilte alstublieft.’

Daar gingen de takken. Het ging op een razend holletje met gestrekte poten achter elkaar aan. Zij wandelden over de hele neushoorn. Het ging achter langs zijn knieën en door de plooien van zijn buik. Het ging net zo snel langs zijn staart en terug over zijn rug. Over mijn vader. En ook over mij. Zij hielden pas in zijn oren halt.

‘Was het goed?’ vroegen zij hijgend.

‘Schei uit, hou op,’ gierde de neushoorn. ‘Ik kan helemaal niet tegen kietelen. Al die wandelende pootjes, ziet u.’



De takken keken zwijgend naar de lucht. De dierentemmer lachte ook. En de mieren hikten wat mee.

‘Dat is niet aardig van jullie,’ zei ik, ‘iedereen doet wat hij kan.’

‘Maar...’ barstte mijn vader los, ‘die takken zijn juist geweldig! Ik ben er trots op dat zij meegaan!’

De takken knikten beleefd dank u wel en informeerden wat een circus precies was.

Toen zei mijn vader ook nog: ‘Ik begin met een hoop mieren en ik eindig met een takkenbos!’ Wat door de mieren en de wandelende takken weer als een belediging werd opgevat.

‘Eén ding goed begrijpen,’ zei de ene mier, ‘wij zijn geen mierenhoop!’ zei de andere.

‘Wij laten ons temmen,’ zeiden de takken, ‘maar er wordt niet gemept.’ En zij zwaaiden met hun wandelstok naar de dierentemmer.

‘Als jullie zeer beroemde truken doen, doe ik wat je maar wilt,’ zei de dierentemmer.

Dit spraken zij af.

De mieren wreven zich de poten. En de takken gniffelden zacht. Toen kreeg iedereen een kruimel van de dierentemmer.

De mieren haalden alvast hun tandenborstels. De takken kwamen terug met schone sokken. En zij namen een dagboek mee. De mieren stopten een kaartspel in hun rugzak.



Mijn vader maakte een groepsfoto. De neushoorn kon er bijna helemaal op.

Toen toeterden de mieren rond dat het tijd was om te vertrekken. Dat noteerden de takken in hun dagboek.

‘Meisje,’ zei de neushoorn, ‘ik moet in het oerwoud blijven.’





‘Dan blijf ik ook,’ zei ik. Ik drukte me tegen zijn kop. ‘Wie geeft je anders brokjes?’

‘Misschien kan de boom het doen,’ dacht de neushoorn, ‘ik houd ook erg van blad. En wie moet de boom anders gezelschap houden?’

‘Want het oerwoud,’ zei ik, ‘kan de neushoorn niet missen.’

‘Maar de mieren en de takken kunnen jou niet missen,’ zei de neushoorn. ‘Wie let er anders op dat niemand hen uitlacht?’

Zo was het.

‘Zal ik je dan nooit meer zien?’ vroeg de neushoorn. In de buik van het meisje bromde een mug. En nu bromde het ook in de buik van de neushoorn.

‘Ik heb een voorgevoel,’ zei het meisje,

‘dat ik je terug zal zien,’ zei de neushoorn.

Ik trok het pantervel in tweeën.

‘Dit,’ zei ik, ‘is ons herkenningsteken.’

‘Ik zal het aan mijn hoorn knopen,’ zei de neushoorn.

‘Dan kan ik je elke dag verwachten.’

‘En ik neem het lapje mee. Ik draag het als ik terugkom,’ zei ik.



‘Toen drupte er een neushoorntraan op mijn arm. Hij rolde zo in mijn hand.

‘Zeg hela!’ hoorden wij achter ons.

Daar stonden de mieren, de wandelende takken en mijn vader.

‘Als er gezoend wordt doen wij mee,’ zeiden de takken stoer.

De neushoorn en ik bloosden rood.





De neushoorn bracht ons naar het strand.

Wij zaten allemaal op hem. En de mieren zongen luid een heel vreemd lied over takken. 'Tamme temmer temt twee takken.' Zij deden wie dat het snelste kon zingen, zodat hun pootjes verknoopten. Iedereen probeerde het ook. Toen waren wij er zo.

Het strand lag in de zon. Er lag een bootje klaar. In het bootje gingen wij overeind staan. De dierentemmer duwde af.

De neushoorn bleef op het strand. Hij zwaaide tot wij puntjes waren.



'Verder,' zei de neushoorn.

'Wat verder,' zei de dame.

'Verder vertellen natuurlijk,' zei de neushoorn.

'Goed,' zei de dame. 'De mieren werden de meest verbazingwekkende artiesten van het circus. Mijn vader was de dierentemmer van het jaar. En de takken? De takken waren vreselijk bescheiden. Zij wilden achter de kassa zitten, zodat hun pootjes niet konden slijten door al dat gewandel. Mijn vader krijgt nu het dierentemmerpensioen. En ik ben weer bij jou.'

'Goeie genade,' blies de neushoorn. 'En ik ben weer bij jou!'

Toen zei de neushoorn: 'Dame. De boom op de vlakte heeft je ook gemist.'

'Je gaat me toch niet vertellen dat de boom op de vl...' zei de dame.

'...ik en de boom op de vlakte hebben jou gemist!' zei de neushoorn trots.

De dame slingerde zich op de hoge rug van de neushoorn. Haar ogen schitterden als de diamantjes op haar jurk.

'Naar de vlakte!' spoorde zij hem aan.

'Die zijn blij,' lachte een boom. 'Zij rennen zo het bos in!'

En zo was het ook.

uit.



Wouterse Pieterse
LIBRIS WOUTERTJE PIETERSE PRIJS
1990

Eerste druk, 1989; tweede druk, 1990.

Copyright text © 1989 by Anne Vegter. Copyright illustrations © 1989 by Geerten Ten Bosch. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij B.V., Singel 262, 1016 AC Amsterdam. No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Em. Querido's Uitgeverij B.V., Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

ISBN 90 214 8494 3 / CIP / NUGI 220